

ИВАН РАДЕНКОВ

Художник
АНТОНИЯ МЕЧКУЕВА

Приключенията
на
Кураж Фураж,
Гризни Халва
и
Пане
Кашкавале
в царство
Патладжания

enthusiast
Children's
Books

ИВАН РАДЕНКОВ

ХУДОЖНИК
АНТОНИЯ МЕНКУЕВА

Приключенията
на
Кураж Фураж,
Гризни Халва
и
Пане
Кашкавале
в царство
Патладжания

Изданието е реализирано с финансовата подкрепа на
Министерството на културата.

Иван Раденков

Приключенията на

Кураж Фураж, Гризни Халва и Пане Кашкавале

в царство Патладжания

© Иван Раденков, автор, 2023

© Антония Мечкуева, художник, 2023

© Антония Мечкуева, художник на корицата, 2023

© Enthusiast – запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-527-5

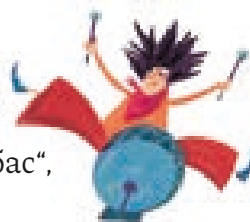
Героите от нашата история

Пане Кашкавале
син на Пан Дишпан и Пана Кота

Кураж Фураж

барабанист в група „Барабас“,
после разбойник

Гризни Халва

басист в група „Барабас“,
после разбойник

Цар Евичак

цар на Патладжания, баща на Принцесата и син на
предишния цар на Патладжания – цар Пуканка

Принцесата

дъщеря на цар Евичак, внучка на цар Пуканка

Цар Пуканка

предишният цар на Патладжания,
баща на цар Евичак и дядо на Принцесата

Генерал сир Ене
началник на гвардията на цар Евичак

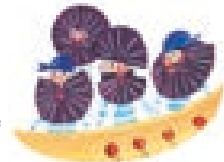
Стражари
Тиквеника, Крастав Ицо, сержант Пачата

Шеф Карамел

главният дворцов готвач на цар Евичак

Капитан Сен Жак
и морските таралежи
капитанът и моряците
от пиратската шхуна „Шунка“

Учени, хвърлени в затвора „Тенджерѝ“
професор Козунаки, Кир Кефир и Кимион Симеон,
Пер Пипер, Чер Пипер, Хер Пипер,
Сол и Захаринчо, академик Арпаджик

Хан Тахан
миролюбив пълководец
от страната Лебервурстия

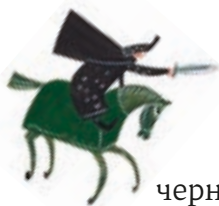
Дон Бонбон, барон Марципон
приятели на стария цар Пуканка,
рицари на Златния клас

Графиня Смокиня и графиня Диня
графини от царство Патлагжания

30 китоглави чапли и 5 бодливи тенреци
първоначално предвидени да бъдат сготвени,
но после свободни животинки

Войници
черни – на сир Ене, железни – на цар Евчак,
златни – на цар Пуканка, с кожени грехи – на хан Тахан

Граф Сангвич, барон Макарон, кайзер Шмарн
гости на цар Евчак

ГЛАВА 1

Във всяка кухня,

била тя голяма или малка, ресторантска или домашна, се случват истински вълшебства. Наричаме ги „кулинария“, или просто „готвене“. Резултатът от тези вълшебства са издутите кореми, доволните физиономии и прекрасните разговори край масата.

А един по-различен резултат е и тази славна книга.

Но да започнем от това къде се развива действието. Малко от вас знаят, а и в учебниците не го пише, така че обяснявам внимателно местоположението на един скрит малък континент:

Тръгни към

Азорските острови с червен кораб;

завърти се

седем пъти и половина около тях;

а сега рязко поemi с висока скорост натам, накъдето си мислиш, че е Исландия;

точно когато

коремът ти изкъркори три пъти в хармонията на родопска тригласна песен в ла мажор, свали платната;

завий

към Стария континент;

и хоп – ще се натъкнеш

на скрит от погледите, неизследван,
нов за откривателите континент.

Той е неголям, но не е и малък. Не е описан в стандартните географски карти, но пък ако картите имаха миризма, тази част от картата щеше да ухае на нещо средно между магазин за плодове и зеленчуци, пекарна и дъхави горски плодове. Защо пък да ухае? Защото континентът бе населяван именно от храни, но не в чинии и в хладилници, а от храни, яздеци коне, дуелиращи се с шпаги, пеещи, рисуващи, обичащи... въобще живи.

На този континент имаше няколко царства. Царство Патладжания бе разположено между гържавите Багетия – на юг, и Лебервурстия – на север, където бяха и земите на хан Тахан.

Там живееше млад поет на име Пана Кашкавале. Ето едно негово стихче:

*На пазара във Багетия веднъж видях
хлебче да продават със сусам.
И тогава аз направо онемях:
бяха вътре мушнало салам.*

*А в Лебервурстия пък на едно юначе,
което бе дори кърмаче,
майка даваше парче бекон,
при това голямо, сякаш бе от слон!*

*Най обичам в Патладжания
аз обаче да се храня:
в ресторант да хапваме лазаня,
туй е страшно вкусна мания!*

Както може да се досетите, стихчетата му не се декламираха в часовете в училище, нито се издаваха в книги. Най-често се продаваха за реклами за храни. Е, добре де, не беше най-добрият поет, но се опитваше. И то защото бе влюбен. Влюбен до ушите! И то не в друг, а в принцесата на царството. Нейното име бе именно Принцесата. Като печена филия с кайма, а понякога и с кашкавал. И... да. Тя беше много, ама много печена. В хубавия смисъл на думата.

Любовните стихотворения на Пане обаче не се по-лучаваха особено добре. Ето пример:

*„Бръм“ ли каза този мед,
или моят слух не е наред?*

*„Мяу“ ли каза хрусталакът,
или нещо във главата трака?*

*„Цър“ ли каза тази пита кашкавал,
или гостенин във нея се е сврял?*

*„Хлъц“ ли каза тази лимонада,
или някой пийнал я е за награда?*

*„Ах“ ли казва Пане,
щом окото му Принцеса хване?*

Подобно признание в любов би се сблъскало с огорчение и възмущение от страна на всяка печена девойка. Но Принцесата бе луда глава и обичаше смеха, а нелепите опити на Пане да напише любовно стихче, за да я впечатли, я радваха повече и от най-прекрасната песен или най-скъпия подарък.

Проблемът беше, че бащата на принцесата, царят на Патладжания, бе лишен от нейното чувство за хумор. Той беше също и малко параноик, пък и да си кажем честно, не блестеше с много ум. Казваше се цар Евчак.

...

Един ген Пане бе събуден от стражите на царя и изкаран рано-рано да бере гъби заедно с други граждани. Обаче тъй като не всеки познава гъбите, наш Пане Кашкавале неволно набра отровни. Когато научи, че един от неговите поданици му е донесъл чиста отрова, царят се вбеси и накара стражата да го доведе.

– Предатлество! – изфъфли, като плюеше гъби, и се разфуча из тронната зала. – Искат да ме отльовят-льовят!

– Съвсем не, царю, просто не си бях измил очите, а и не разпознавам добре гъбите! – заоправдава се Кашкавале.

– Хвърлете го в гранголника! – отсъди царят.

– Но... – понечи да се възпротиви Пане Кашкавале.

– Пъхнете го в кафез и го окачете на площада да виси за назидание и бляяние! – плюеше слюнка Евчичак.

– Моля ви, пожалете свободата ми! Какво съм виновен, че не разпознавам гъбите? Смилете се! – заплака Пане Кашкавале.

– Завържете го на някое дърво, отсечете дървото и го хвърлете от най-високата кула, а после му дайте да яде от гъбите, че да се научи веднъж завинаги!

Подчинените на царя се видяха в чудо. Кое по-скоро да сторят? За по-сигурно началникът на царската гвардия генерал сир Ене попита:

– Пресветли царю, коя от заръките ви да изпълним – в затвора, в кафеза или на дървото?

– Изпълнете всички! – врътна се царят и се оттегли в покоите си, за да го лекуват най-добрите доктори, въпреки че дори не бе хапнал от гъбите, набрани от Пане.

Такъв беше царят – страхлив и подозрителен. Дори не беше опитал отровните гъби, а реши, че със сигурност е отровен. Има такива хора: някой кихне, и те начаса решават, че са се заразили. Друг го заболи окото, и те на мига започват да се оплакват от окобол. На трети му изпукат кокалите... Ооо, ами че от техните кости по-стари и скърцащи няма!

Познавате ли подобни индивиди?

Ужасна участ грозеше милия Пана Кашкавале! Засега сир Ене заключи Пана в най-тъмната килия в двореца. Баща му Пан ги Шпан ронеше сълзи в къщичката си и не знаеше какво да направи.

Щом чу какво се е случило, принцесата засипа баща си с молби да освободи бедния Кашкавале. Царят обаче не искаше и да чуе. Тя бе толкова настоятелна, че той се разлюти и я наказа да не идва на годишния Бал на изискаността. Нареди ѝ да остане в стаята си цялата вечер и да не мърда никъде. Царска воля!

ГЛАВА 2

На Бала на изискаността се събираха всички знатни и галантни дами и кавалери от трите царства. Независимо дали бяха във война, или в мир, те неизменно уважаваха бала и го посещаваха. Бяха поставили храната и музиката, разкоша и красотата на бала над глупавите свади, заради които обикновено воюваха. Това си беше най-важното събитие на годината.

Тази година домакин на бала бе именно царство Патладжания и Евчак се бе постарал да блесне пред съседите си с размах и разточителство. Беше възложил на подчинените си да приготвят менюто и украсата месеци по-рано, нае готвачи, прочути по цялата земя, и дори завладя едно малко царство някъде в Азия, за да получи всичкия им джинджифил. Предприе изследователско пътешествие в Африка, за да се снабди със седемнадесет сорта фурми и двадесет и един вида земна ябълка. Най-трудно се оказа набавянето на бутчета от китоглава чапла за барбекюто – а си беше наумил да ги включи в менюто. Защо ли?

Не че бяха нещо кой знае какво, просто никой друг не бе поднасял това ястие на изискана трапеза! Трябваше да има и хапки от сусам и трюфели, набучени на бодли от магазаскарски високопланински тенрек (тенректът е едно животинче като таралеж, което обаче няма нищо общо с таралежа).

...

В деня на бала нищо не потръгна както трябва. Проблемите на главния готвач шеф Карамел започнаха още от сутринта – при пристигането си той се сблъска с група градинари и чистачи, които тъкмо си тръгваха, и в тарпаната един от тях го настъпи по мазола. После, щом ядът и болката му попречи, готвачът установи, че от склада на кухнята липсват най-важните съставки за вечерята: не намери нито една от тридесетте китоглави чапли и нито един от петте тенрека. Огромната част от фурмите бяха изядени, но все пак имаше няколко килограма. Останали бяха само джинджифил, земна ябълка и още няколко основни съставки.

„Без паника!“, помисли си шеф Карамел и моментално изпадна в паника, а по челото му изби пот при мисълта каква участ го очаква, щом цар Евичак научи лошите новини.

Готвачът ревна като малко дете, но все пак се стегна, поуспокои се и реши да действа. Щеше да прати някого да потърси изчезналите животни. Все пак нямаше къде да са се изпарили. Обърна се за помощ към началника на царската гвардия – бляскавия и силен рицар сир Ене.

В това време градинарите и чистачите (които съвсем не бяха градинари и чистачи) се придвижваха по най-бързия начин из скришните улички на града, отдалечавайки се от дворцовата кухня. Водеха ги двамата разбойници Гризни Халва и Кураж Фураж. Те крачеха смело най-отпред и от време на време подвикваха на групата бегълци:

– Хайде, по-живо, момчета! Движение! Не се оглеждайте, не се подмотвайте и не се разпръсквайте! Сигурно вече ни търсят. Трябва бързо да се скрием.

Всъщност Гризни Халва и Кураж Фураж бяха разбойници колкото Пане Кашкавале бе престъпник. Цар Евичак беше обявил награда за главите им и цялата му стража начело със сир Ене ги преследваше вече две години. През това време те се укриваха с помощта на съпричастните жители на Патладжания. Преди да станат разбойници, двамата свиреха в една рок група, наречена „Барабас“. Халвата беше много добър басист, а Фуража – цар на барабаните. Двата свиреха често в едно малко заведение в края на града и имаха много почитатели, които идваха да ги слушат и да танцуват на яката им музика. Веднъж обаче и цар Евичак реши да се наслади на концерта им. И стана лошо. Всички в заведението подскачаха и се радваха на музикантите повече, отколкото някой се беше радвал на него някога. Освен това музиката гънеше толкова силно, че той се притесни, че ще му спукат тъпанчетата. И всичко това толкова го вбеси, че той начаса заповяда да хвърлят Гризни Халва и Кураж Фураж в грангольника, да ги метнат от делтапланер, докато лети над най-високата пропаст, а после да ги пуснат при акулите в морето.

Гризни Халва и Кураж Фураж успяха да се измъкнат, като се напъхаха в барабана на Фураж, търкулнаха се и разблъскаха стражарите по пътя си. После се криха няколко седмици в градската мелница, завити с чували брашно, като ядяха само сиренки, милинки, содени питки, банички, мекички и всичко останало, дето се прави от брашното в мелницата. Е, докато похапваха, крояха и планове как да се измъкнат от сир Ене, който ги търсеше под дърво и камък. Постепенно осъзнаха, че цар Евчак не е най-добрият цар, когото може да има царството, и че прави големи загости, и решиха, че след като така или иначе са осъдени на затвор, делтапланерен скок и акули, ще се борят за доброто и срещу всички неправди в царството. Така се превърнаха в най-големите врагове на царя и когато можеха, му въртяха хитри номера.

Така беше станало и днес. Двамата решиха да освободят горките животни и малко по-рано се промъкнаха в царската кухня, представяйки се за царски дегустатори. Докато Халвата поучаваше пазачите за хигиената в кухнята и им обясняваше как да почистват с лимон и содичка дъските за рязане, Фуража влезе в склада, намери работни облекла за градинари и чистачи и ги навлече на чаплите и бодливите тенреци. После всички заедно се изнизаха покрай нищо неподозиращите пазачи и се разминаха дори с готвача шеф Карамел. Халвата дори успя да настъпи готвача по крака. Не беше ясно дали бе нарочно.

...

За разлика от Пане Каукавале, който беше заключен в тъмницата, Принцесата можеше по-лесно да се измъкне от стаята си. Тя се намираще на нивото на градината. Тя беше чула трополенето на обувките на стражаря пред вратата. Съдейки по бавната походка и провлачването на токовете по пода, това със сигурност беше дебеличкият, червендалест и глуповат стражар на име Тиквеника. Лесно щеше да се шумугне през прозореца и да му избяга. Така и стори. Уви, попадна право в лапите на друг стражар, за чието присъствие не подозираше. Той беше най-глупавият, но и най-силният и неприятен от главорезите на баща ѝ – казваше се Крастав Ицо и беше с множество белези по лицето от стари битки и варицела.

– Къде си мисли, че отива милата ни принцеса? – усмихна се иронично Ицо и я стисна здраво за китката като в менземе. – Сигурно сте се объркали нещо, Ваше Височество, нека ви върна обратно в покоите ви!

С тези думи Крастав Ицо с лекота я прехвърли обратно през перваза на прозореца. Идеше ѝ да ревне от безсилие. Как си позволяваше този подлец да се държи така арогантно с нея?! Желанието ѝ да се измъкне, стана още по-силно. Трябваше да измисли нещо друго! А трябваше да помогне и на Пане! Но ако пред вратата блееше Тиквеника, а под прозореца дебнеше Крастав Ицо, то как можеше да стане бягството? Невъзможно! Е, имаше едно отчаяно решение, но принцесата избягваше и да си помисли за него – беше твърде странно и опасно, дори за нея. „Не, не е добра идея – каза си тя. – Това си е чиста магия, а магии не съществуват. От друга страна, художникът каза, че не било магия, а чудо, както и че чудеса се случвали,

когато смесиш големи дози фантазия и научна изобретателност..." Хм, какво ли значеше всичко това, зачуди се тя. Така или иначе, самата мисъл, че ще се пренесе от едно място на друго, без да се движи, я накара да изтръпне от ужас.

Но нека ви разкажа какво беше това ЧУДО и как се сгоди с него принцесата.

Иван Раденков
**Приключенията на
Кураж Фураж, Гризни Халва и Пане Кашкавалe
в царство Патладжания**

Дизайн и илюстрации *Антония Мечкуева*
Отговорен редактор *Мария Чунчева*
Редактор Александър *Маринов-Санчо*
Художник на корицата *Антония Мечкуева*
Коректор *Светла Маринова*

Българска. Първо издание
Формат 70x100/16
Печатни коли 11,5
ISBN 978-619-164-527-5

Издава

enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ № 31
Тел.: 02 943 8716; e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат МУЛТИПРИНТ

С огромна усмивка и с обич
към произведението „Приключенията на Лукчо“

Тази история
не е за битката между доброто и злото.

Освен това не разказва просто за най-добрата
музикална група „Варабас“,
нито пък говори само за
любовта и заслужава ли си да се борим за нея.
Защото тя е за всичко това,
но и за още много други яки неща.

Потърсете рицаря на бялото перо в книгата
и чуйте музиката към романа.

Цена: 25 лв./12.80 €

www.enthusiast.bg

